

[Alfred Bøgh.]

befolkning om at støtte os i denne modstand. Vi gør ikke dette ud fra klasseinteresser, men fordi vi mener, at en sådan lov vil være til skade for vort samfund.

Jeg skal forsøge at begrunde hvorfor. Vi har set, hvordan denne regering støt og målbevidst arbejder for en dybtgående socialisering af samfundet gennem boligstøtte, gennem en social politik, der er ved at udarte til en politik for indkomstudjævning, gennem utallige andre former, men især gennem sin skattepolitik ved forslag om bortfald af skattefradragetsret, ved forslag om en kapitalvindingsafgift på 35 pct. og meget andet, og vi kan se virkningerne heraf. Virkningerne er, at opsparing og investering hemmes; virkningerne er, at et tiltagende antal skatteydere i fuldt alvor taler om og også indretter sig efter, at det ikke kan betale sig at anstrenge sig for at tjene mere, fordi staten i altfor høj grad inddrager lønnen for den udviste flid, for det øgede initiativ. Kapitalvindingsafgiften er med rette blevet betegnet som en skat på inflationen, på værdiforringelsen af vore penge. At inflationen under denne regering skrider videre, behøver jeg ikke at udvikle nærmere, det ser vi hvert kvartal beviser på.

Den foreslåede grundstigningsskyld går som bekendt ud på gennem en 4 pct.s afgift at inddrage al fremtidig grundværdistigning fuldtud uden hensyn til konjunkturstigning og fejlvurdering. Hvis dette lovforslag virkelig skulle gennemføres, ville der være al mulig grund til at hæfte sig ved bestemmelsen om vurderingen for at sikre, at denne i ikke altfor høj grad dirigeredes fra finansministeriet.

Man havde i anledning af matriklen i 1688 en bestemmelse, der sagde — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Dersom bønderne ikke vil dømme ret om jordens beskaffenhed eller fortie en del af jordene, som ligge til ens eller andens gård, skal de sendes til næste købstads fængsel eller hid til Bremerholm.“

Jeg håber ikke, at denne bestemmelse skal genindføres, så bliver det vist vanskeligt at få vurderingsmænd.

En inddragning af fremtidig grundværdistigning vil blive en afgift på pengenes

værdiforringelse. Den højtærede finansminister har i sin skriftlige fremsættelse antydnet, at meningene om det berettigede heri måske er delte. Det glæder mig, at han ikke har regnet med lutter tilslutning i denne sag.

Jeg må præcisere, at vi i mit parti har den anskuelse, at inddragningen af grundværdien helt eller delvis absolut ikke vil medføre de virkninger, som denne teoris tilhængere har teoretiseret sig frem til. Det er selvfølgelig rigtigt — og klart påvist — at fuld grundskyld udgør en stedse faldende andel af nationalproduktet. I 1936 ville fuld grundskyld udgøre 3,7 pct. af nationalproduktet, i 1950 kun 1,8 pct., og denne udvikling forstærkes fra år til år. Der er ikke noget mærkeligt heri. Jo mere udviklet og kompliceret samfundet bliver, des mere bygges der på maskiner og teknisk udviklet produktionsapparat, og des mindre vil fuld grundskylds andel i nationalproduktet blive.

Fuld grundskyld som erstatning for en væsentlig del af andre skatter er en absurd tanke. Vi har en afgiftspligtig grundværdi på 8,4 milliarder kr. Med en beskatningsprocent på 5 vil provenuet blive 420 mill. kr. årlig, nøjagtig det beløb, som skatte-reformen forudsætter anvendt til børnetilskud!

Jeg synes, at dette eksempel på udmærket måde illustrerer, hvor lidt selv en grundskyld på 5 pct. fylder i det mægtige skattebehov, der nu er på over 6 milliarder. Undersøger man, hvor meget jordværdierne er steget i relation til andre værdier, er det umuligt at finde nogen som helst begrundelse for øgede grundskatter. Enhver landmand kan blot tage sine forsikringspolicer frem og se, for hvor meget han skal have sine produktionsmidler, bygninger, inventar og besætning, forsikret for at have nogenlunde dækning for risiko ved brand. Sammenligner han dette beløb med hele ejendommens salgsværdi, vil han opdage, at der bliver lidet eller intet til den nøgne jord. Det er en ubestridelig kendsgerning, at prisstigningen på den bare landbrugsjord er for intet at regne i forhold til den stigning, der er sket på produktionsmidlerne.

Der er for mig ingen tvivl om, at en øget grundbeskatning for landbruget vil komme til at virke som en øget omkostning. Køberne af vore landbrugsprodukter vil sikkert ikke